

[Holstein.]

Det er Standpunktet, man indtager fra Regeringens Side. Der bliver ikke Fred om Tjenestemandsspørgsmaalet, selv ikke under de foreliggende økonomiske Forhold; der skal agiteres videre, som man agiterede i 1927, den Gang dog med en vis Berettigelse. Denne Agitation skal fortsættes nu under disse økonomiske Forhold, ogsaa efter at der er gjort den Indrømmelse, som der gøres ved dette Lovforslag.

Jeg synes, at naar det er Vilkaarene, der bydes fra Regeringspartiernes og fra Regeringens Side overfor dem, der gør Indrømmelsen, saa var det eneste naturlige Svar at sige: saa lader vi den Sag fare indtil bedre Tider, saa faar de overhovedet ingenting; naar der alligevel skal drives en ansvarsløs socialdemokratisk Agitation paa dette Spørgsmaal, hvorfor saa gøre Indrømmelser?

Af den Grund og af Hensyn til hele den økonomiske Situation og den Tilpasningspolitik, som Venstres ærede Ordfører med Rette har angivet som en bydende Nødvendighed under de nuværende Forhold, ser jeg ikke rettere end, at det er fuldt ud berettiget, at man vel principielt fastholder de højtstaaende Tjenestemænds rimelige Krav paa Lønforhøjelse under normale Forhold, men under de nuværende Forhold gaar imod en Reform som denne.

Hans Hansen: Naar det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen siger, at mit Standpunkt er billigt, kan jeg naturligvis ikke vide, hvilken Pris det ærede Medlem sætter paa mine Udtalelser. Naar det ærede Medlem dernæst spørger mig, hvad vi vil antyde fra vor Side, hører dette jo slet ikke hjemme under Behandlingen af Tjenestemandslønninger, men vi har i øvrigt mange Gange angivet, hvordan vor Stilling er overfor hele Etatsystemet. Men jeg vil i hvert Fald ikke være med til — og jeg forstaa overhovedet ikke, at det ærede Medlem vil tale om det — at forhøje netop de højestlønnede Tjenestemænds Lønninger, i en Tid, hvor der kræves Tilpasning som en bydende Nødvendighed, en Tid, hvor netop Pristallet betinger en Nedgang paa Statens Lønningskonto paa 6½ Mill. Kr. Det vil jeg ikke være med til, og derfor vil jeg stemme imod Lovforslaget.

Svend Nielsen: Den højtærede Finansminister udtalte, at jeg burde henvende mig til mine Partifæller med de Bemærkninger, jeg fremsatte. Det har der aldeles

ikke været Grund til. Kommissionen har Ansvar for Kommissionsbetænkningen, men den højtærede Finansminister har Ansvar for det Lovforslag, vi behandler her i Rigsdagen; det har han forelagt, og han har Ansvar for det til Punkt og Prikke, ogsaa for de efter min Mening fuldkommen forkerte Synspunkter, der ligger til Grund for det med Hensyn til de højeste og de laveste Lønninger. Nu er det yderligere ved Bemærkninger fra det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen oplyst, at en Minister har henvendt sig til Kommissionen og anmodet om endnu højere Lønninger for de højest lønede, end de har faaet, og Kommissionen har bremset dette. Dette turde være et Bevis for, at det er Ministeriet, som har Ansvar for, at de højestlønnede er kommet saa højt op, som de er.

Hans Jacob Sørensen: Jeg betragter det som en Fortalelse, naar det ærede Medlem Hr. Holstein udtalte, at der i det Forslag, der her foreligger, skulde være Tale om at yde nye Millionbevillinger til de højestlønnede, thi denne Udtalelse er jo fuldkommen fejlagtig. Den højtærede Finansminister gjorde ved Forslagets 1ste Behandling Rede for, hvorledes Beløbet er fordelt mellem de forskellige Lønningsgrupper, og det ærede Medlem Hr. Holstein vil kunne se denne Opgørelse, naar han slaar efter i Rigsdagstidenden.

Det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen giver nu Udtryk for sine indre Følelser, idet han siger, at Venstre og de Konservative kan faa Æren for, at de højeste Lønninger er blevet forhøjede, og der skal vel underforstaaes, at de øvrige Partier skal have Æren for alt det andet, der er sket ved Lønningsoverenskomsten. Den Fordeling tror jeg imidlertid det ærede Medlem har foretaget noget for partisk. Det ærede Medlem maa stadig forstaa, at naar han har givet sin Medunderskrift paa Lønningskommissionens Indstilling, har han sammen med de øvrige taget Ansvar for alt det, der foreslaas i denne Indstilling, og det klæder det ærede Medlem ilde, at han nu vil prøve paa at løbe derfra; det kan han nemlig slet ikke.

Maa jeg endelig sige til det ærede Medlem og de øvrige Medlemmer, der har haft Ordet, at vi under hele denne Sags Forløb og navnlig nu til sidst under denne Forhandling har faaet et klart Billede af, at der her har været Folk, der vilde staa ved deres Ord, Folk, der godt vilde, men ikke under hele Sagens Forløb maatte staa ved deres Ord, og endelig Folk, der vel lod deres Partifæller